

МАРГАРИТКА ЦВЕТАНОВА ДОНЧЕВА
(по баща Николова)

(историята е споделена от Стефан Саранеделчев, I-ви братовчед на Маргаритка, и е публикувана в книгата “Хроника на част от Стайковския род”)

Ето какво е написала за себе си Маргаритка в писмо до мене от началото на 2018 г.:

„С брат ми - близък сме се родили в осмия месец. Първо аз съм се родила. Били сме първите бебета в Лясковския родилен дом. Били сме много малки. Аз съм била 2 100 гр., а Николай – 1 800 гр. Трудно ни е гледала мама. Било е купонна система, нямала е достатъчно кърма, но една добра жена имала коза и започнала да ни дава мляко и това ни е спасило. Татко е работил в Горна Оряховица, на летището, и са нямали никакви роднини там и затова е било още по-трудно за тях да ни гледат сами. Недоносени и плачливи по цяла нощ.

По-късно татко е прехвърлен на работа в София. Ние растем и завършваме средно образование. Аз завърших Техникум по електро-медицинска апаратура, специалност „техник по рентгенова апаратура“, през 1967 г. Този техникум съществува само десетина години и беше закрит.

Да си намеря работа по специалността беше невъзможно в съществуващите тогава болници. Не кандидатствах да следвам, за което мама и баща ми все се ядосваха. По-късно и аз съжалявах, но....

През май 1969 г. се събрахме да живеем с моя съпруг, а сватбата бе през септември. Живеехме при нашите в една стая 3м./3,5м. и в една кухня 3м./3м. до 1977 г. През 1970 г. се роди голямата ни дъщеря Мариета, а през 1977 г. втората дъщеря Биляна.

През 1982 г. купихме мястото в кв. Подуене, където израснахме с брат ми. Направихме основен ремонт и през 1983 г. се пренесохме да живеем там, вече в собствена къщичка. Дъщерите пораснаха, бяха добри деца и не са ни създавали проблеми.

Аз след като родих Мариета започнах работа в Организацията за съдействие на отбраната (ОСО), която бе закритата през 1990 г. От 1978 г. до 1990 г. бях администратор в хотела, където нощуваха всички национални отбори на страната по всички видове спортове, които тази организация развиваше.

През 1990 г. започнах работа в единствения тогава магазин за телевизори на Слаботоковия завод „Ворошилов“. Закриха го през 1996 г..

Трудно се намираще работа и реших да замина за Гърция. Работих там 10 месеца, но понеже нямах виза ме хванаха и екстрадираха в България.

Стоях 3-4 месеца без работа. В онези години само като кажеш, че си на 50 години и до там...

Започнах работа на аерогарата, в кафетата, като помощник -кухня. Започнах уж докато си намеря друга работа, а изкарах там до 2011 г., цели 12 години...”

Към написаното от Мичето, както ние, нейните братовчеди я назоваваме, трябва да добавя, че тя е един много добродушен и откровен човек. Тя бе и основния инициатор за провеждане трета среща на всички потомци на дядо Георги и баба Вата Бояджиеви. Това стана на 20.08.2011 г. в Осиковица, в двора, където навремето се намираще къщата построена от прадыдо ни Стайко Цолов.